

Медаль
Нельсона
Мандели
вручено
МАУП за високі
досягнення в
розвитку освіти
та внесок у
міжнародну
співпрацю

Федерація патріотичних видань України

Всеукраїнський загальнополітичний освітнянський тижневик
Міжрегіональної Академії управління персоналом

ПЕРСОНАЛ

Плюс

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
КАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 17 (115)

27 квітня — 3 травня 2005 року

Ціна договірною

Анонс
номера
післямова

2

Нагорода
видавництву
МАУП

СУСПІЛЬСТВО

Сучасна українська
політологія
в рисунках

4

ТЕМА

Голодомори
в Україні
у XX столітті

5-10

ДЕНЬ АКАДЕМІЇ

Історія ожила
під пензлем майстра

11

Передплати
газету «Персонал
Плюс»

СВЯТО СВІТЛОГО ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

☒ **Вітання**

ЗІРКА ГЕРОЯ – БОРЦЮ ЗА ДЕРЖАВНІСТЬ

Народному депутату
України
п. ЛУК'ЯНЕНКУ Л. Г.
Вельмишановний Левку
Григоровичу!

Від імені Президії Міжрегіональної Академії управління персоналом і багатотисячного колективу викладачів і студентів МАУП щиро вітаю Вас зі знаменною подією в житті — присвоєнням високого звання Героя України!

В Україні та за її межами Вас знають як полум'яного і послідовного правозахисника, як легендарну людину, яка, не шкодуючи свого здоров'я і волі, доклала чимало зусиль, аби славетний український народ був вільний і щасливий, аби наша велика Українська держава набула справжньої, а не декларованої незалежності й посіла гідне місце у світовій демократичній спільноті.

Ваш міцний дух справжнього патріота своєї Вітчизни не зламали радянські табори й в'язниці, які забрали у Вас найкращі роки життя. Ваш нелегкий і праведний шлях — це візир героїчної мужності та цілеспрямованості для нашого молодого покоління, якому випала висока честь розбудувати нову квітучу Україну. У лавах Ваших палких прихильників і шанувальників — студентська молодь Міжрегіональної Академії управління персоналом, яка успішно опановує найсучаснішими знаннями, щоб застосувати їх на благо Вітчизни та гідно нести далі почесну батьківську

естафету розбудови незалежної України.

Ми пишаємося Вами, ми щиро вдячні Вам за величезний добробут на ниві громадської і політичної діяльності та за значний особистий внесок у розвиток демократичних реформ в Україні, за що Вас не раз відзначали високими державними та іншими почесними нагородами, арсенал яких поповнився найвищою відзнакою — званням Героя України.

Нехай Ваш життєвий шлях і надалі буде таким же яскравим, плідним і тривалим. Нехай на ньому Вас завжди супроводжують надійні друзі, колеги та вірні соратники, серед яких — і чисельний колектив нашої Академії!

Довгих і щасливих Вам років життя!
Нехай береже Вас Господь!

**З глибокою повагою та найкращими побажаннями президент МАУП
ЩОКІН Г. В.**

☒ **Партійне будівництво**

БОРОТИСЯ ЗА УКРАЇНСЬКУ УКРАЇНУ

19 квітня відбулося перше засідання політради Української Консервативної партії та Всеукраїнського об'єднання «Свобода». Мета засідання — узгодження позицій і курсів співпраці двох політичних сил на політичній арені на виборах 2006 року.

На зустріч було запрошено головного загіг УНА—УНСО. Як почесні гості зібрання відвідали народний депутат України, член Української республіканської партії «Собор» **Левко Лук'яненко** та заступник голови Українського Народного Руху **Василь Куйбіда**. Під час зустрічі обговорили основні принципи діяльності двох партій. Голова Української Консервативної партії **Георгій Щокін** озаявив присутніх з основними принципами та статутами УКП і зазначив, що Українська Консервативна партія — ко-

лективний носій ідеології національного консерватизму, сутністю якого є українська національна ідея.

Своєю чергою голова Всеукраїнського об'єднання **Олег Тягнибок** розповів усім про діяльність своєї політичної сили та виокремив основні принципи ВО «Свобода», зареєстрованого у жовтні 1995 року. Пан Олег озаявив колег з «Програмою захисту українців» ВО «Свобода»:

1. Визнання геноциду українців злочином проти людства.

2. Виплата компенсації репресованим або членам їхніх родин у розмірах не менше, ніж постраждалими від Голокосту.

3. Покарання тих злочинців, які нищили українську націю. Зокрема створення структур, які розшукували б катів українського народу, а

також інституту катастрофи та героїзму українського народу. Маємо шанувати тих неукраїнців, які вишанували або захищали українців.

4. Репарація за шкоду, завдану українському народові саме Російською Федерацією.

5. Заборона комуністичної ідеології як людиноненависницької та антиукраїнської і як такої, що завдала величезної шкоди українському народу.

6. Люстрація державних службовців, які працювали на керівних посадах у Комуністичній партії Радянського Союзу, КДБ УРСР, вдавалися до політичних переслідувань, фальсифікації виборів, запровадження цензури у ЗМІ, сепаратистських і корупційних дій.

7. Створення національного інформаційного простору. Заборона діяльності ЗМІ, які принижують національну

гідність українців і провадять антиукраїнську діяльність.

8. Перегляд Закону «Про громадянство», запровадження обов'язкової графі в паспорті громадянина України про національність.

9. Захист права української мови.

10. Захист територіальної цілісності України, заборона приватизації українських земель громадянами інших держав.

11. Перегляд приватизації великих підприємств щодо законності та запровадження судової заборони на право приватизації стратегічних підприємств України.

12. Державний захист прав українців за кордоном.

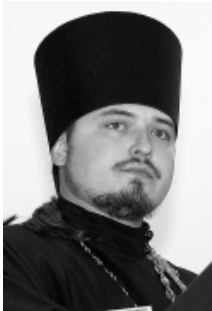
13. Забезпечення пропорційного представництва українців у всіх органах влади.

(Закінчення на 2-й стор.)

Вітальне слово

ВІН СОТВОРИВ СВІТ З ЛЮБОВІ

Шановні студенти, викладачі, співробітники Академії, любі друзі, брати та сестри!

Вітаю Вас з Великою та радісною подією усього людства — Воскресінням Господа нашого Ісуса Христа.

Страждання і смерть Христа мають об'єктивне значення. Христос здійснив перемогу любові над ненавистю. Христос, наш Бог, до кінця полюбив Свої творіння. Він сотворив світ з любові, з любові Він народився у світі людиною, з любові перейняв нашу зруйновану людськість і зробив її Своєю власною. З любові Він отождив себе з усіма нашими бідами. У цьому контексті всі страждання українського народу — це страждання самого Христа.

Україна для багатьох теологів, мислителів та істориків завжди асоціювалася з Ісусом Христом. Як і він, вона страждала, мучилася на хресті Історії, пролила кров за спасіння людського роду. Тому вона має воскреснути і цим довести високий сенс своєї жертвованості. Шлях воскресіння України полягає в її духовно-морально-

му відродженні й піднесенні.

Воскресіння Христа та пасхальна радість віруючого серця — це не абстрактний теологічний ідеалізм чи містичизм, а об'єктивний досвід реального спілкування з Воскреслим Спасителем, Творцем Всесвіту.

Христос воскресє за мертвих і Своїм воскресінням визволяє нас від тривоги і страху. Перемога на хресті засвідчила: любов сильніша за ненависть, а життя сильніше за смерть. Сам Бог помер і воскрес із мертвих, а отже, більше немає смерті: навіть смерть наповнена Богом. Завдяки йому, що Христос воскрес, нам більше не треба боятися темної сили.

У людському житті, житті нації має завжди бути воскресіння та духовне оновлення. І це не лише ідея та релігійний заклик — це містична реальність православної духовності.

Церква наголошує у своєму вченні, що новий спосіб життя Христос пропонує утверджувати не війною, підступами та обманом, як це властиво гріховному людству, а наукою, освітою, особистим моральним прикладом. Христос завойовує людей не силою, а просвітництвом. Тому існування та наукове життя Міжрегіональної Академії управління персоналом — це справжня місія української політичної і культурної еліти, справа справжніх патріотів і всіх освічених людей української нації, пов'язана з євангельською Христовою просвітницькою діяльністю, оновленням і воскресінням людства.

**Ієрей Діонісій
МАРТИШИН, кандидат
богослов'я, завідувач
кафедри релігієзнавства та теології МАУП**

Світ книги

«ВИДАТНІ ПОСТАТІ УКРАЇНИ» У ХАРКОВІ

У колишній столиці України завершився VII Міжнародний Фестиваль «Світ книги». У рамках книжкового форуму, який зібрав видавців багатьох країн, відбувся конкурс на краще видання, які побачили світ 2004-го року. У номінації «Книга року» — «Символ часу» диплом і кубок лауреата здобула книга Міжрегіональної Академії управління персоналом «Видатні постаті України».

Партійне будівництво

БОРОТИСЯ ЗА УКРАЇНСЬКУ УКРАЇНУ

(Початок на 1-й стор.)

«Наші програми дуже схожі й не потрібно буде багато зусиль, аби дійти згоди у співпраці наших політичних сил. Тому, гадаю, з часом потрібно буде думати про виборчу стратегію щодо парламентських виборів 2006 року. Я не заперечую, що, об'єднавшись, ми станемо набагато цікавішими для громадського і політичного світу», — зазначив Олег Тягнибок.

Від представників УНА-УНСО виступив член Проводу УНА-УНСО **Руслан Зайченко**. «Ми представляємо ту частину організації, яка ніколи не припиняла боротьби, яка за свої переконання й активний спротив колишньому режиму вже відсиділа у тюрмах, — зазначив він. — Уже час збирати каміння, і я думаю, що сьогоднішнє зібрання — це перший крок до створення потужної сили, яка боротиметься за майбутнє української нації і відстоюватиме її права. Ми солідарні з більшістю тих принципів, які сповідають представники УКП і ВО «Свобода». І гадаю, що наша єдність і солідарність стануть запорукою подальшої перемоги».

Аналізуючи зустріч, Левко Лук'яненко розповів про об'єднання Української Республіканської партії та Української народної партії «Собор» і зауважив: «Ті принципи, які були викладені Георгієм Шокіним і Олегом Тягнибоком, розділюю і я, і більшість моїх колег. Тепер перед нашими політичними силами стоїть завдання роз'яснити суспільству, що консерватизм — це ідеологія, яка побудована на повазі до історії, минулих, дітей до батьків, до старших, до могил своїх предків».

Ми маємо свій ідеал — побудова справедливої Української держави з демократією і порядком, де пануватиме закон, а не особа. Завдання наших партій в тому, щоб 2006 року обмежити прихід до Верховної Ради і до інших органів влади представників сіонізму. Головне, на мою думку, — відкрито заявити про свої позиції, і це дасть нам силу збільшити представництво титульної нації у державних органах влади».

Відзначаючи важливість зібрання, Василь Куйбіда зауважив: «Коли 1991 року ми відвоювали свою незалежність, то вважали, що основну роботу вже зроблено, однак помилялися. Народний Рух України був чи не першою партією, яка 1992 року запропонувала ідеологію державного будівництва. Однак цю програму колишнє керівництво країни так і не взяло до уваги. Нині епоха кучмізму змінюється епохою кумізму. І вищі державні чиновники знову роблять помилки, які неприпустимі для нинішнього часу. Зокрема, занепокоєння викликає ситуація навколо мовного питання. Тому ми маємо гомосно говорити про ті негаразди, які трапляються нині в державі. Ми відстоюємо українство, і це найголовніше».

УКРАЇНСЬКА КОНСЕРВАТИВНА ПАРТІЯ:
РЕГІОНАЛЬНІ ОСЕРЕДКИ

№ п/п	Назва територіальної організації	Прізвище, ім'я, по батькові Голови	Адреса, телефон
1	Територіальна організація АР Крим	Лукашенко Віктор Володимирович	Роб. (0652) 22-64-38, 8-050-655-44-64
2	Вінницька обласна територіальна організація	Татарін Андрій Михайлович	м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 2-А, (0432) 39-91-75
3	Волинська обласна територіальна організація	Самойленко Віталій Іванович	м. Луцьк, вул. Шевченка, 12, (0332) 72-41-47, 77-02-98 (Оксана Полікарпівна), 77-05-98
4	Дніпропетровська обласна територіальна організація	Федько Юрій Михайлович	м. Дніпропетровськ, вул. Свердлова, 70, (0562) 32-35-65
5	Донецька обласна територіальна організація	Чулов Володимир Васильович	м. Донецьк, вул. Софійська, 2, (062) 345-59-36
6	Житомирська обласна територіальна організація	Костюченко Микола Васильович	м. Житомир, вул. Вітрука, 9, (0412)39-04-22, 39-04-23, 39-59-34
7	Закарпатська обласна територіальна організація	Бедь Віктор Васильович	м. Ужгород, пл. Театральна, 5-7, (0312) 61-28-01
8	Запорізька обласна територіальна організація	Васильєва Олена Олексіївна	м. Запоріжжя, вул. Комарова, 2, (0612) 95-63-82
9	Івано-Франківська обласна територіальна організація	Карач Василь Степанович	м. Івано-Франківськ, вул. Бандери, 79, (0342) 55-91-76
10	Київська обласна територіальна організація	Ісаков Володимир Петрович	м. Київ, 490-95-00, 264-52-54, 264-72-56
11	Кіровоградська обласна територіальна організація	Чорноус Олександр Петрович	м. Кіровоград, пр. Университетський, 16, (0522) 55-50-18
12	Луганська обласна територіальна організація	Матвієнко Олег Ігоревич	м. Луганськ, вул. К. Лібкнехта, 7, (0642) 52-12-42
13	Львівська обласна територіальна організація	Лелик Любов Іванівна	м. Львів, пр. В. Чорновола, 57, (0322) 97-88-36
14	Миколаївська обласна територіальна організація	Тарасова Світлана Михайлівна	м. Миколаїв, пр. Миру, 20, (0512) 56-66-91
15	Одеська обласна територіальна організація	Куценко Галина Тихонівна	м. Одеса, вул. Ак. Корольова, 26, (0482) 426-428
16	Полтавська обласна територіальна організація	Литвин Лариса Миколаївна	(0532) 56-55-78 м. Полтава, вул. Пушкіна, 16
17	Рівненська обласна територіальна організація	Мулик Олександр Володимирович	м. Рівне, вул. Курчатова, 1, (0362) 23-63-27
18	Сумська обласна територіальна організація	Шевченко Олександр Миколайович	м. Суми, Курський пр., 26, (0542) 24-53-65
19	Тернопільська обласна територіальна організація	Муравка Петро Петрович	м. Тернопіль, вул. Текстильна, 18, (0352) 43-08-94
20	Харківська обласна територіальна організація	Дяченко Валерій Петрович	м. Харків, вул. Енгельса, 29-Б, (0572) 199-638
21	Херсонська обласна територіальна організація	Вишневський Валентин Петрович	м. Херсон, пр. Ушакова, 79-А, корпус 2, к. 2,3, (0552) 24-14-85
22	Хмельницька обласна територіальна організація	Білий Леонід Григорович	м. Хмельницький, пр. Мира, 99-101, (0382) 71-66-15
23	Черкаська обласна територіальна організація	Деркач Жанна Владиславівна	м. Черкаси, вул. Смілянська, 92, (0472) 63-45-15
24	Чернівецька обласна територіальна організація	Великоголова Володимир Орестович	м. Чернівці, перший провулок Кармелюка, 6, (0372) 53-84-76
25	Чернігівська обласна територіальна організація	Кадетов Сергій Микитович	м. Чернігів, вул. Коцюбинського, 42, (0462) 177-179
26	Київська міська територіальна організація	Шокало Олександр Андрійович	м. Київ, 494-47-39 (внутр. 14-45, 14-48)
27	Севастопольська міська територіальна організація	Шевченко Віктор Олексійович	м. Севастополь, вул. Гоголя, 25, кв.4, (0692) 23-80-76

Офіційно

ЗВЕРНЕННЯ Української Консервативної партії до громадян України за кордоном

Дорогі брати й сестри! Звертається до вас нова національна політична сила — Українська Консервативна партія. Створено УКУП спільними зусиллями представників усіх регіонів України на Уставному з'їзді в Києві 22 грудня 2004 року й зареєстровано в Мін'юсти 25 березня 2005 року.

Наша партія розгортає свою діяльність заради збереження, зміцнення Української нації й розбудови Української держави на засадах українського консерватизму, суттю якого є **українська національність**. Ми працюємо на утвердження в українському житті переважного права національних духовно-моральних цінностей. Для нас найвищим соціальним пріоритетом є гідність, права й свободи української людини, її ду-

ховне й фізичне здоров'я, добробут української сім'ї, цілісність і сила української нації. Саме на цих одвічних принципах духовного ладу має базуватися стратегія національної політики Української держави.

Однак хто породив новітню хвилю наших національних поневірянь удома й на чужині як не антиукраїнська влада? Прикриваючи свою політику немішширою «розвиненого демократизму», незалежна від народу влада перевершила всі окупаційні режими: витіснила соціально найактивніших громадян за межі України, перетворивши їх на ізгоїв. Коли в минулому столітті українці були нацією депортованих, то за останнє десятиліття стали нацією емігрантів. Натомість демографічний вакуум, що утворився у на-

шому суспільстві, заповнюють іммігранти, які є носіями інших звичаїв і культурних традицій, іншого менталітету й генотипу, через що можуть відбуватися незворотні процеси в нашій культурі, світогляді.

Ми повинні перейти від гуманітарної оборони своїх національних інтересів до дієвого утвердження національних пріоритетів у всіх сферах українського життя. Лише взявши на озброєння **українську консервативну ідеологію**, нація зможе згуртуватися для гідного життя на своїй споконвічній землі.

Завдяки національному консерватизму ми збудуємо Українську Україну, яка вбереже своїх людей від поневірянь — ліквідує бідність і породжені нею негативні соціальні явища

заробітчанства й відпливу інтелекту нації за кордон. Спільними силами доможемося створення в Україні необхідних для людей соціально-економічних умов і забезпечимо повернення українських трудових мігрантів на Батьківщину, де так потрібні соціально активні громадяни й висококваліфіковані працівники. Мільйони батьків і матерів, синів і дочок знову житимуть зі своїми родинами в рідних домівках.

Українська Консервативна партія вже пропонує вам свою правову підтримку й захист силами Інституту права ім. князя Володимира Великого МАУП.

Дорогі українці! Гуртуймося навколо Української Консервативної партії, еднаймося на морально-правових засадах народної ідеології українського консерватизму! З нами Бог і Україна!

З Вірою, Надією й Любов'ю

Георгій ЩОКІН,
Голова Української
Консервативної партії,
президент
Міжрегіональної
Академії управління
персоналом

ЗВЕРНЕННЯ Української Консерва- тивної партії та Всеук- раїнського об'єднання «Свобода» до політичних партій, громадських організацій і рухів

Дорогі побратими! У нинішніх політичних та соціально-економічних реаліях державницьке піднесення українського суспільства під час національної революції, названої «помаранчевою», може бути зведене нанівець. Ми вже мали шанс для переможного утвердження своєї політичної волі на початку 90-х років минулого століття, але не змогли ним скористатися. Комуністична партіоменклатура змінила марксистський гасла на ліберально-демократичні й змогла утриматися при владі. Так утворилася мутантна система влади, в якій поєдналися інтереси партіоменклатури й олігархічно-кримінальних кланів. Незалежна від народу влада цинічно й відверто грабувала народ. Плодами національного піднесення скористалися антиукраїнські сили, а українських патріотів відсунули на політичне узбіччя. Наслідок — зневіра та злиденність народу.

2004-й рік. Українці втішилися, що обрали собі Президента «за влодобаням своїм». Однак скоро стало зрозуміло, що про народ знову забули, бо нові олігархи з неукраїнцями знову заходилися переділяти сфери впливу й народне добро. Цей чужинський вплив легалізується через Народний союз «Наша Україна», що, по суті, є конгломератом без національної ідеї та ідеології. Здебільшого ключові посади розподілили між неукраїнцями, а вже перші укази нової влади набули скандальної слави через своє антиукраїнське спрямування. Знову влада ініціює питання про надання офіційного статусу російській мові, що принижує державну українську мову, порушує Конституцію України, прокує міжнародну напруженість у суспільстві та відвертає увагу людей від реальних подій у державі.

Як і в 90-і роки українські патріоти знову опинилися на маргінесі політикуму. Нас намагаються посварити, розвалити патріотичній партії зєредини, розподіливши партії-клони. Перспектива входження до Народного союзу «Наша Україна» створює реальну загрозу розколу у таких поважних партіях національно-демократичного спрямування, як НРУ, УРП «Собор», УНП, КУН. А розкол українських правих — це порушення політичного балансу в українському суспільстві й соціально-економічна дестабілізація.

Настав час замислитися всім українським патрі-

отам, аби не повторити помилок минулого. Політична воля української нації на президентських виборах 2004 року — це лише перший крок до побудови Української України. Основну політичну роботу ми повинні здійснити на виборах 2006 року, обираючи справді українські Верховну Раду й органи місцевого самоврядування.

Тому ми повинні згуртуватися на спільній для всіх нас національно-патріотичній основі. Бо йдучи на вибори 2006 року нарізно, українство може знову програти, адже вкотре патріотичними гаслами активно прикриваються ворожі українцям сили. Однак майбутнє — за національною державницькою ідеологією. Про це свідчить консервативний ренесанс у Європі, національне піднесення в Україні. Людство дедалі частіше звертається до духовних цінностей, прагне духовної організації суспільства. Тому лише **національний консерватизм**, в основі якого українська національна ідея, виведе нашу державу на перспективний український шлях розвитку.

Ми звертаємося до всіх українських політичних партій консервативного спрямування: настав час об'єднати свої зусилля для великої спільної мети — побудови Української України. Українська Консервативна партія та ВО «Свобода» ініціюють створення блоку право-консервативних партій, який візьме участь у виборах 2006 року і гідно представлятиме українську більшість на всіх рівнях влади. У нас немає серйозних ідеологічних, програмних чи політичних розходжень з Народним Рухом України, Українською народною партією, ВО «Батьківщина», Українською республіканською партією «Собор», Конгресом українських націоналістів, немає нічого, що стало б на заваді об'єднанню наших зусиль. І ми сподіваємося на ваше розуміння та об'єднання наших партій у спільний виборчий блок.

Ми розраховуємо також на всебічну підтримку громадських організацій і рухів.

З повагою й щирим прагненням спільних дій

Георгій ЩОКІН,
голова Української
Консервативної партії

Олег ТЯГНИБОК,
голова ВО «Свобода»

ЗАЯВА

Української Консервативної партії та Всеукраїнського об'єднання «Свобода» «Державній мові — державний захист»

Ідучи на вибори, В.Ющенко запевняв та й зараз запевняє народ у повній відкритості та прозорості влади. На жаль, ми дедалі частіше стаємо свідками розходження слова з ділом. Вищих посадовців признають здебільшого з неукраїнцями за відверто клановим принципом, а передвиборна риторика про пріоритет національних інтересів і досі залишається лише риторикою. Натомість з'являються проекти таємних указів Президента України, і серед них — проект Указу «Про захист прав громадян на використання російської мови та мов інших національностей України». Цей документ потрібно розглядати саме в контексті низки заходів нової влади, спрямованих на відверте нищення українського в Україні.

Практика застосування російської та інших мов національних меншин України діє в повному обсязі згідно зі статтею 10 Конституції України на всій території держави, а не в окремих населених пунктах, як того домагаються автори антиукраїнського проекту указу. Виокремлення таких населених пунктів стане підмогою сепаратистським тенденціям і спричинить додаткове етнополітичне напруження. За суттю своєю проект указу суперечить Конституції України та Рішенню Конституційного Суду України від 14 грудня

1999 р. за № 10-рп/99, справа № 1-6/99.

І вже вершиною цинізму є пункт цього проекту указу, який зобов'язує внести до посадових інструкцій держслужбовців вимогу про обов'язкове володіння ними російською мовою. Тобто від чиновників на сході чи півдні України вимагатимуть знання російської мови, якою вони й так постійно послуговуються. І чи буде такий чиновник хоч колись послуговуватися державною українською мовою, якщо знання української мови держава від нього не вимагає? Висновок один: українській мові загрожують знищення з офіційного спілкування і втрата статусу державної.

Зважаючи на проблемність етнологістичної ситуації в Україні, зумовленої асиміляційним впливом російської мови, не можна не визнати тієї небезпеки, що поява такого указу посилить домагання певних політичних сил узаконити двомовність, тобто остаточно утвердити панування в Україні російської мови над українською.

За такої ситуації нагальною потребою є ухвалення Закону України «Про державний статус української мови» (Закон «Про мови в Українській РСР» від 1989 року вже давно став анахронізмом). Натомість маємо у Верховній Раді аж дванадцять законопроектів, кожен з

яких тією чи іншою мірою утискує українську мову, і якщо не позбавляє її державницького статусу, то щонайменше урівнює її в цьому статусі з російською. Так, законопроекти, подані Морозом, Баграєвим, Горбачовим, Кругловим, передбачають офіційний статус російської мови. Хоча фактично з української мови довели: статус державної та офіційної мови означає одне й те саме. Іншими словами, ці панове домагаються державного статусу для російської мови. Як, зрештою, і депутати Миренко та Черновецький. Вони зареєстрували законопроекти, де російську та українську мови зрівняно в усіх правах. Їх же законопроекти Царьова, Порошенка, Шуфрича, де запропоновано широко залучати до офіційного обігу мови нацменшин, хоч кожен розуміє, що насамперед йдеться про особливий, по суті, державний статус саме російської мови.

Нищення української мови — це нищення української душі, зазіхання на життя цілої нації. Аби уникнути цієї загрози та вирішити мовну проблему виважено й конструктивно, необхідно невідкладно запровадити державний протекціонізм державної української мови як вирішального етноконсолідуючого чинника. Державна повинна взяти під свою опіку розвиток національного книговидання та ук-

раїномовних ЗМІ (нині вони становлять лише 20%), оскільки саме вони мають фундаментальний вплив на мовну культуру в суспільстві.

В Україні державний протекціонізм державної мови має ще й іншу стратегічну мету — повернення українській мові у власній країні тих прав і можливостей, яких їй було позбавлено. Найбільша за територією європейська держава, яка існує на власних етнічних землях, не може бути маргінальною, а тільки традиційною і національною.

Українська Консервативна партія та ВО «Свобода», твердо дотримуючись принципу «Чия мова — того й держава», категорично вимагають від Президента України виконати свої передвиборні обіцянки щодо забезпечення належного функціонування державної української мови в усіх сферах суспільного життя.

Ми не допустимо політичних спекуляцій навколо мовного питання.

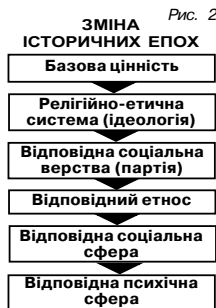
Наша позиція: **державній мові — державний захист!**

Георгій ЩОКІН,
голова Української
Консервативної партії

Олег ТЯГНИБОК,
голова ВО «Свобода»

Що зверху — те й знизу

Космос, Суспільство та Людина багато в чому схожі, що вказує на існування певного закону подібності різномірних структур Всесвіту. Давні мислителі так уявляли собі процес зародження Космосу: одне (першопочаток) породжує дві свої протилежності, а ця трійця, своєю чергою, за рахунок першоелементів, що існують у хаосі, вже створює все інше (Лео-Цзи). Трійця (Розум — Дух — Душа) — динамічний (тобто рухливий) складник єдиного Космосу, а першоелементи — його статична основа. Те саме і в людині, психіка якої складається з динамічних сфер (пізнавальної, волевої, емоційної) і статичних конструктів (чотири типи темпераменту). Така сама і структура

подальшого розвитку на основі цих цінностей і заклад. Подібна до сучасної зміна історичних епох за останні три тисячі років європейської історії відбувалася всього чотири рази (П.Сорокін). Такий масштаб нинішніх глобально-історичних змін, які зумовлюють у майбутньому домінування духовних цінностей, консервативних ідеалів і духовно орієнтованих народів. Той народ і та держава, які розуміють першими сутність сучасних історичних процесів,

нію державного устрою.

За такої організації Української держави провідною верствою стає духовно орієнтована еліта (духократія), яка протистоїть соціалістичній політокрації, ліберальній плутократії та анархічній охлократії (див. рис. 3).

Необхідна повнота етносоціальної структури
Кожне суспільство

Рис. 3. Соціальна піраміда сучасного українського суспільства

СУЧАСНА УКРАЇНЬКА ПОЛІТОЛОГІЯ В РИСУНКАХ

Анархізм як ідеологія взагалі заперечує інститут державності, тому його й неможливо впровадити в реальне буття (його використовують тільки для руйнування суспільства). Є лише чотири ідеологічні типи (консерватизм, соціалізм, лібералізм, анархізм), решта — лише різновиди цих ідеологій. Тому зміна історичних епох відбувається так: нова базова цінність викликає появу відповідних цінностей і орієнтацій, позначених домінуванням певної ідеології, яку сприймає відповідний етнос (або одна з його верств), а останнє зумовлює панування відповідної соціальної сфери, яка, своєю чергою, відповідає певній сфері людської психології (схематично зміну історичних епох наведено на рис. 2).

Необхідна повнота державної влади

Усіх видів державної влади п'ять: світоглядно-концептуальна, ідеологічна, законодавча, виконавча, судова. У нашій Конституції є лише три останні, що може означати приховане існування ворожого до української нації світогляду та ідеології (наприклад, юдо-лібералізму). Істинною ж світоглядно-концептуальною владою у християнській Україні повинна бути **християнська**

можна уявити у вигляді зворотної піраміди, де в основі так звані «нижчі» верстви населення. Саме на них лежить увесь тягар суспільного виробництва (селяни та робітники). Середній шабел — різного роду підприємці, правники, управлінські та інші сфери розумової праці, торгівлі та ін. На вершині

меню), абсолютна більшість найбагатших людей, власників великих підприємств, банків, телеканалів — етнічні євреї (див. рис. 4).

Можна назвати такий стан речей справедливим? Ні, не можна. Тому й відбулася Національна Помаранчева революція, яка, по суті, була **національно-визвольною боротьбою** українців проти єврейсько-чужинського застосування і ці національна революція триватиме доти, доки етносоціальну структуру українського суспільства не буде відновлено у своїй природній повноті, адже її деформація призводить до найстрашнішого — загибелі титульної нації.

Сучасна політична палітра

Ідеологія національного консерватизму — це передусім **ідеалістична** ідеологія, оскільки консерватизм спирається на категорію Духу. У цьому його головна відмінність від усіх інших ідеологій, які за своєю суттю **матеріалістичні**. Цю суттєву відмінність відбито у різних світоглядах, один з яких (консервативний) базується на традиційних релігійних уявленнях і християнській (новозаповітній) доктрині, а всі інші — на чужинських, переважно єврейських вливах і відповідній їй

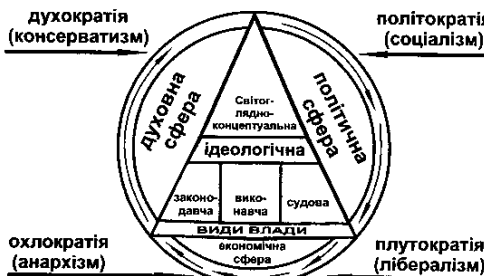

Рис. 3. Співвідношення видів влади, ідеологічних типів і сфер організації суспільства

доктрина, а державною ідеологією **українсько-націоналістично-консерватизм**. Нарешті українці не можуть вороже чи зверхньо ставитися до своїх братів по вірі, оскільки християнство, найвірніше, є логічним продовженням правдивості слов'янської віри, коріння якої сягає ще трипільських часів.

Виконавчою гілкою влади має керувати одна особа — **гетьман України**, який є водночас главою держави, главою уряду, верховним головнокомандувачем — і збройних сил, і всіх козацьких формувань. Виконавчу владу в Україні необхідно збудувати на традиційній **козацького самоврядування** — нашому перевіреному віками національному феномені. Законодавча та судова гілки влади, які мають спиратися на українські морально-правові засади організації суспільства, призначені обмежувати виконавчу гетьманську владу, що в цілому забезпечує необхідну гармо-

соціальної піраміди — великі бізнесмени, політики і громадські діячі, урядовці й інші представники так званої еліти. Нормальна «поверховість» такої піраміди передбачає, що всі, без винятку, її шаблі підідають у приблизній пропорції до складу населення представники титульної нації. Тобто для сучасної України майже 80% представників усіх шаблів суспільної ієрархії мають бути етнічними українцями.

Насправді все відбувається інакше. Українці — корінні автохтони своєї землі та її єдині законні господарі — становлять абсолютну більшість тільки нижнього шабля соціальної піраміди. На середньому рівні — представники різних національностей, а ось на найвищому («елітному») — пригломашливість кількість представників лише однієї, дуже малої єврейської меншини. Майже половина депутатів Верховної Ради України (за даними народного депутата В.Се-

го соціалізму». Анархізм же використовували і ліберали, і соціалісти для повалення державного устрою (див. рис. 5).

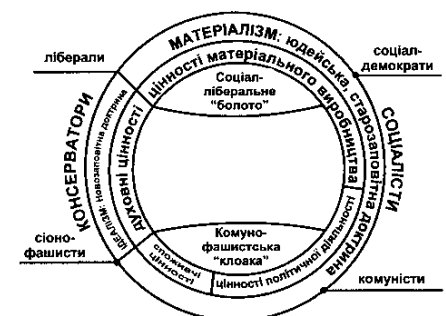
Зі сказаного стає зрозуміло: єдина природна, справді народна ідеологія — лише **національний український консерватизм**, який очолює правий фланг політичного спектра. У соціал-ліберальному болоті — і СДПУ(О) (за визначенням народного депутата В.Нечипорюка, «партія єврейської влади»), і новостворений юдо-ліберальний «Народний союз «Наша Україна» на чолі з Р. Безсмертним. Далі на лівому фланзі — соціалісти О.Мороза, комуністи П.Симоненка, квазісоціалістичні та квазіанархічні формування Н.Вітренко та Д.Корчинського, а завершують цей ряд політичні зграї сіонофашистів.

Хто ж справа?

Партіями правого флангу, тобто консервативного спрямування, є Народний Рух України (характерно, що Р.Зварич та Ю.Клюшківський, яких пов'язують з юдо-лібералізмом, одразу ж перелічили з Руху до «наших» Р.Безсмертного), партія «Собор», Українська народна партія, партія «Батьківщина», Всеукраїнське об'єднання «Свобода», Конгрес українських націоналістів, патріотична частина УНА—УНСО та деякі інші. Здавалося б, можна сформувати потужний правоконсервативний блок, який зробив би наразі Україну справді українською.

Однак не все так просто. Борис Тарасюк — голова НРУ — нині є чинним міністром закордонних справ, тож він не може не зважати на політичні симпатії Президента Віктора Ющенка, який став почесним головою «НС «Наша

Рис. 5. Коло політичного спектра:

доктрині (старозаповітній). Саме з масоно-єврейського середовища, як свідчать численні дослідження, вийшли ідеологія лібералізму, соціалізму та анархізму. Тому і говорять про юдо-лібералізм, а єврея М. Геса вважають предтечею і сіонізму, і «науково-

Україна» (а там ще, крім віце-прем'єра Р.Безсмертного, секретар РНБО П.Порошенко, держсекретар О.Зінченко, деякі міністри й депутати). Партію «Собор», дуже націонал-патріотичну, безумовно, українсько-консервативну силу, очолює нині А.Матвієнко —

колишній перший секретар ЦК ЛКСМУ і кучмівський губернатор. Що надалі переважить у лідера «Собору» — комуно-комсомольське минуле чи українське націонал-консервативне сьогодення — стане зрозуміло найближчим часом. Партію «Батьківщина», очолювану Ю. Тимошенко, намагаться протаранити троцький кінв єврейського походження в особі М. Бродського — керівника проросійсько-єврейського «Яблука», яке, очевидно, притаманно йому червисте перенесено тепер в українську «Батьківщину». Конгрес українських націоналістів очолив маловідомий Івченко, який, схоже, більше тягнє до юдо-лібералізму, ніж до українського націонал-консерватизму. УНА — УНСО кадебешники розігнали провокаціями, хоча від неї і збереглася певна націонал-патріотична частина. Залишається ще УНП Ю. Костенка, який нині проголошує загальмові патріотично-консервативні гасла. Однак багато хто пам'ятає про його роль у розколі Народного Руху ще за часів В. Чорновола.

Картина, як бачимо, не втішна, але не така вже й безнадійна. Усе покаже найближчий час, особливо напередодні парламентських виборів 2006 року. Якщо партії, які презентують нині прайм український фланг, справді борються за українську Україну, а не за високі посади для своїх керівників, то скоро буде створено потужний правоконсервативний блок. Такі пропозиції передано всім лідерам правих партій. Згоду на це вже дала Українська Консервативна партія та ВО «Свобода» О. Тягнибока. Мине трохи часу і цей по-справжньому проукраїнський, націонал-консервативний блок об'єднає всіх мужиків і чесних українців та українок, які живуть на своїй землі задля Бога і Батьківщини.

Висновки

1. Світ і Україна прямують до панування духовних цінностей, духовно-орієнтованих верств, патріотизму і націоналізму, заснованих на новозаповітній доктрині Ісуса Христа і консервативній ідеології, що з неї випливає.

2. Сучасний злам історичних епох призводить до боротьби старозаповітного матеріалізму, що спирається на політичну (соціалізм) та економічну (лібералізм) сфери, з новозаповітним духовним ідеалізмом консервативної ідеології, що спирається на духовний складний суспільства.

3. Партії націонал-консервативного спрямування є носіями цінностей нової історичної доби і ведуть свої народи до перемоги нового духовно-орієнтованого суспільного ладу, побудованого на традиційних християнських цінностях і принципах етнократії, етноцентризму і національної економіки.

4. Майбутнє України і більшості народів світу — саме в ідеології національного консерватизму, лідери якого стають лідерами майбутнього суспільного ладу, що випливає з об'єктивних історичних законів соціального розвитку.

Георгій ЩОКІН,
голова Української
Консервативної партії

Навчальна програма

Нині перед українською наукою постоєло завдання чітко висвітлити причини й перебіг спланованих та організованих геноцидних голодоморів 1921–1923, 1932–1933, 1946–1947 рр. у контексті світової історії і цим самим посприяти вирішенню інших дотичних історичних, філософських, соціальних, економічних і політичних проблем у житті не лише українського, а й інших народів світу. Як виявляється, ключ для розуміння іхда конкретно-історична практика новітнього часу: тоталітарний досвід ХХ ст., глобальна криза духовності та культури, характер створення та зруйнування найбільшої у світі радянської імперії, теперішній складний етап будівництва демократії в Україні та інших колишніх радянських республіках — нині незалежних державах тощо. У цьому аспекті голодомори є результатом дії не

НАВЧАЛЬНО-ТЕМАТИЧНИЙ ПЛАН ВИВЧЕННЯ ДИСЦИПЛІНИ «ГОЛОДОМОРИ В УКРАЇНІ У ХХ СТОЛІТТІ»

№ пор.	Назва теми
1	Загальнотеоретичні основи голодоморознавства
2	Терористично-тоталітарна природа Жовтневого перевороту 1917 р. і голод у Росії в перші місяці й роки радянської влади
3	Причиново-наслідкові зв'язки організації і проведення голоду внаслідок Жовтневого перевороту 1917 р. в Росії та голодомору 1921–1923 рр. в Україні. Практика голодомору і теорія голодоморознавства
4	Поразка національно-визвольних змагань 1917–1921 рр. як передумова першого голоду 1921–1923 рр. в Україні
5	На шляху до голодомору: терор і створення штучного дефіциту
6	Керівництво РКП(б) і РНК — організатор голоду 1921–1923 рр. в Україні
7	Роль керівництва КП(б)У в реалізації політики більшовицького уряду і спроби запобігання голоду 1921–1923 рр. в Україні
8	Від штучного голодомору до духовного терору. Масштаби і жертви голоду 1921–1923 рр. Вибухнення церковних цінностей
9	Спротив більшовицько-радянського керівництва іноземній допомозі голодуючим і спроба пошуку «урядового розкобу» у світовій історії
10	Соціально-економічна політика більшовиків у 20-ті роки і кінець НЕПу в Україні
11	«Розкуркулювання» заможних селян і колективізація — більшовицьке винищення стану селянства
12	Хлібозаготівельні плани і натуральні штрафи у творенні голодомору 1932–1933 рр.
13	Апокаліптичний характер народоубивства: винищення дітей і масові депортації
14	Геноцид українського народу у 1932–1933 рр. Статистика смерті
15	Народний спротив організації голодоморів-геноцидів
16	Трагічна боротьба України проти гітлерівського фашизму та сталінського більшовизму — національно-визвольна війна з тоталітаризмом на два фронти
17	Інакомовлення і механізм голодомору 1946–1947 рр.
18	Організатори і практичні виконавці геноцидів-голодоморів в Україні
19	Голодомори в Україні: погляд та оцінка світової громадськості
20	Україна в післягеноцидний період. Як запобігти голодоморам?

ПРОГРАМНИЙ МАТЕРІАЛ ДО ВИВЧЕННЯ ДИСЦИПЛІНИ «ГОЛОДОМОРИ В УКРАЇНІ У ХХ СТОЛІТТІ»

Тема 1. Загальнотеоретичні основи голодоморознавства (2 год.)

Голодоморознавство як гуманітарна дисципліна, що вивчає штучно створені людьми, а також спричинені природними чинниками голодомори, їх причини, перебіг і наслідки. Предмет голодоморознавства.

Бібліяна передісторія голодоморів.

Голод в Єгипті — за першою книгою Мойсеєвою «Буття». Прокляття на тих, хто не слухається Господа, — за п'ятою книгою Мойсеєвою «Повторення Закону» (погрози голодом — 28, 53–57). Вміння боротися з голодом у житті й штучно створювати його під приводом непослуху злочинний духовно-полі-

тичний системи для упокорювання та покарання люду.

Терор вівровенням у Стародавній Юдеї, згідно з яким зло підносилося до рівня вищої духовної сутності й персоналізувалося в Абсолюті (Єгови/Ягве), від імені якого священники та жерці-левити порядкували життям і долею давніх юдеїв. Засадничий принцип тоталітаризму у Першій книзі Самуїлової (Першій книзі царів) П'ятикнижжя (Тори): «За Саулів гріх Бог відвертається від нього» (15). Вимога приносили первонароджених чоловічої статі від людей і худоби в жертву вигаданому Богу — системоутворювальний чинник тоталітаризму біблійних часів (Кн. Числа 3, 13).

Постулювання (піднесення до принципу) для всього давньоюдейського народу безумовного послуху Авраама виконати наказ Господа і принести йому в жертву свого первонародженого сина (Кн. Буття 22, 9–18). Скасування, за П'ятикнижжям (Тором), вимоги до юдеїв убивати своїх первонароджених дітей,

так природних чинників і стихійних лих, як організованої злочинності владних (СРСП) і світових ланцюжків структур — убивчих засобів управління суспільствами від найдавніших часів, і мають розглядатися як форми покарання «негодних» і «вишуканих» тих, які вжили, для беззастережного керування фізично та духовно зламаними спільнотами. Такий погляд на проблему голодоморів має не тільки загальнотеоретичне та історико-культурне, а й політичне значення на перспективу і потребує подальшого осмислення долі українського народу у всій глибині історії та розвитку теоретичної думки.

Навчальна програма дисципліни «Голодомори в Україні у ХХ столітті» розрахована на учнів загальноосвітніх шкіл і студентів.

що пов'язано з рішенням Господа взяти левитів замість кожного первонародженого серед Ізраїлевих синів (Кн. Числа 8, 14–17).

Голод як метод управління суспільствами від давньоюдейських часів і

дами терору, обдурювання (демагогії) та іншономовлення (інакомовлення). Терор вівровенням виявлявся у піднесенні принципу ненависті до рівня верховної духовної сутності та персоналізації неперимості в образі Бога

ГОЛОДОМОРИ В УКРАЇНІ У ХХ СТОЛІТТІ

донині.

Ідеї хлібної монополії та урядового розкобу втілено в життя у Росії та Україні більшовиками після Жовтневого перевороту 1917 р. й апробовано в суспільній свідомості передреволюційної Франції наприкінці XVIII та упродовж XIX ст., а зародилися вони у Стародавній Юдеї у середовищі священників і жерців-левитів і є визначальними в політичній теорії в юдаїзмі, яка тисячі років тому створила Другий Закон (Другозаконня) і упродовж усієї історії нікуди не зникла, а навпаки, розвивалася у формах латентної (прихованої) діяльності і в супроводі інакомовлення про будівництво нового суспільного ладу зробила спробу реалізувати свої людонавизницькі законоположення в СРСП, зокрема прокляття на тих, хто не слухається Господа, — в Україні, на Кубані та Поволжі, де також живуть українці.

Організатором і виконавцем голодомору 1921–1923 рр. був більшовицький тоталітарний режим, який у головних рисах відтворив і розвинув тоталітаризм Стародавньої Юдеї, встановлений 621 р. до н. е. у зв'язку з проголошенням Другого Закону (Другозаконня) священниками та жерцями-левитами й утвердженні мети-

Єгови (Ягве), від імені якого священники та жерці-левити управляли підвладними їм юдеями, розбудовуючи теократію в напрямі тоталітаризму в ідеалі. У комуністичній теократії роль нетерпимого до інакомислення давньоюдейського Бога відігравала ідея комунізму, від імені якого більшовики порядкували долями народів, як священники та жерці-левити — юдеями з правдивих часів донедавна. По-

грози голодом і покарання людством і голодоморами — нелюдські методи виховання тих, хто вжив, для беззастережного управління пригнобленими морально і психологічно зламаними спільнотами.

Література
1. Біблія або Книги святого писма Старого й Нового Заповіту. — Буття (39–47); Повторення Закону (28, 53–57); Перша книга Самуїла (15).

2. Рид Дуглас. Спор о Сіоне. — К.: Оріан, 1999. — С. 6–123.

Тема 2. Терористично-тоталітарна природа Жовтневого перевороту 1917 р. і голоду в Росії в перші місяці й роки радянської влади (2 год.)

Ідеологія марксизму-ленінізму — вивчає основу політики більшовизму. Боротьба з приватною власністю — головне завдання більшовизму в соціально-економічній сфері. Перший крок більшовиків до зруйнування економіки та соціального життя: заборона торгівлі. Голошення 10 листопада 1917 р. спекулянтів «ворогами народу». Ленінський декрет з вимогою «спекулянтів... розстрілювати на місці злочину». «Воєнний комунізм»: продрозкладка. Хлібна

монополія і голод на початку 1918 р. Реквізичний загони і селянські повстання в центральних районах Росії влітку 1918 р. Відмова російських селян засівати зерном усі площі — реакція на політику продрозкладки.

Аналогічна реакція українських селян на запровадження німцями хлібної монополії влітку 1918 р. в Україні. Свідчення Павла Скоропадського: «Однею з головних помилок німців... була щонайнаполегливіша і категорична вимога німцям про запровадження у нас хлібної монополії для виконання за угодою зобов'язань про вивезення 60 мільйонів пудів хліба... Монополію було запроваджено. Німці кожного пуду більше від цього не одержали, але страшенно наставили проти себе селянство і весь по-

міщичий клас... Німецька хлібна політика так само, як і торгівля в Україні, навіть з їхнього погляду, були невдалим, але та впертість, яку вони виявляли у справі хлібної монополії, остаточно підірвали їхній престиж в очах багатьох... Ніщо так не дратувало селянство, як заборона вільного продажу хліба» [3, с. 290].

Мирні виступи російських хліборобів під гаслами «Геть продрозкладку!», «Хай живе вільна торгівля!» і селянські зворушення та повстання 1920–1921 рр. у Тамбовській губернії. Голод у Поволжі. Скасування продрозкладки в березні 1921 р. Духовно-політичні наслідки «червоного терору» і терору голодом у Росії.

Література
1. Бунин Ігорь. Золото партії. Історичська хроніка. — К.: СПб., 1999. — Ч. 1. Наше життя. — С. 5–106.
2. Веселова О. М., Марочко В. І., Мовчан О. М. Голодомори в Україні. 1921–1923, 1932–1933, 1946–1947. — К.: Нью-Йорк, 2000. — С. 15–22.

3. Скоропадський Павло. Спогади. — К.: Філадельфія, 1995. — С. 290.

4. Навіть Павло. Українська Голгофа. // Голодомори в підрядній Україні. — К.: Львів; Нью-Йорк, 2003. — С. 5–22.

5. Неживий О. Український голодомор 1932–1933 років у контексті духовно-політичної історії цивілізації // Голодомор 1932–1933 років: основні діючі особи і механізми здійснення: Матеріали Другого Міжнарод. наук. конф. — Київ, 28 листопада 2003 р. — К.: МАУП, 2004. — С. 99–103.

Тема 3. Причиново-наслідкові зв'язки організації і проведення голоду внаслідок Жовтневого перевороту 1917 р. у Росії та голодомору в Україні. Практика голодомору і теорія голодоморознавства (2 год.)

Терор недоїданням і голодом з перших днів радянської влади — резуль-

(Із насаміт
за 6–10 років.)

ПЕРСОНАЛ
№ 17

(12+0056
12 5-6 0056.)

тат виконання головних програмних завдань більшовизму. Припинення вільного руху товарів (боротьба зі спекуляцією, заборона торгівлі) — першочерговий метод боротьби з приватною власністю, що зупиняє функціонування економіки.

Становище у промисловості і сільському господарстві Росії на початку 1918 р. за свідченням Зінаїди Гіппус: «...все було «націоналізовано» — «більшевизовано». Все считалось принадлежащим «государству» (більшевизм). Он говорил об еще оставшихся фабриках и заводах, — но и все лавки, все магазины, все предприятия и учреждения, все дома, все недвижимости, почти все движимости (крупные) — все это, по идее, переходило в ведение и собственность государства... И большею частью кончалось разрушением и уничтожением того, что объявлялось «национализированным» [1, с. 21]. 3 листа у Кремль В. Бонч-Бруевичу його кореспондента з с. Петропавловське Кирила Дробініна від 21 квітня 1918 р.: «Знаєте ли вы, что сейчас творится в деревне? Именем Советской власти грабят и убивают. Грабят не для того, чтобы наделить или накормить голодающих (которых так много!), а грабят отвлеченные мошеники и туеядцы, а ограбляют трудолюбивых, трезвых и вполне хороших людей («хозяинов», как сказал и приказал Ленин). Что вы хотите сделать из несчастной России? Какой ваш социалистический опыт над истерзанной страной?.. Сейчас грабят средних хозяев-крестьян... А кто привел страну к страшному голоду? Большевики, ибо они поддерживают великое зло — хлебную монополию (курсы мий. — О. Н.). Я ездил в Сибирь, в Омск, в Краевой Совет по поручению Вятск. продов. Комит. за хлебом для обсеменения всей губернии. Хлеба там много, есть чем прокормить всю Россию, но нам дали крохи... везде взяжки и взяжки... богатые елико возможно заготовили хлеб по сравнительно дешевой цене, а по бешеным ценам покупают его, ничего не запасая, и едят «мешочники» все не спекулянтски, а редкими исключениями — это отцы и матери голодающих детей... а у них красноречивей отнимают по 20 ф. и по 30 ф. муки, которую они везут за 2000 верст. Если бы вы, Владимир Дмитриевич, видели, какие разыграваются сцены в вагонах при отборе хлеба, вы бы не удивлялись от слез, если бы вы были сердечны, или подставили бы свою грудь под расстрел, если бы честный человек! Потому что бы достать 1 пуд муки, голодные едут в Сибирь, расходуя 100-200 руб. на одну дорогу. Не будь монополии, торговый аппарат все бы вверял и по совести и без насилия сделал вовремя...» [2: 3].

Постановка питання В. Лениним: «Что такое подавление буржуазии? Помещика можно подавить и уничтожить тем, что уничтожено помещичье землевладение и земля передана крестьянам. Но можно ли буржуазию подавить и уничтожить тем, что уничтожен крупный капитал? Всякий, кто учился азбуке марксизма, знает, что так подавить буржуазию нельзя, что буржуазия рождается из товарного производства: в этих условиях товарного производства крестьянин, который имеет сотни пудов хлеба лишнего, которые он не сдает государству, и спекулирует — это что? Это не буржуазия?.. Вот что страшно, вот где опасность для социальной революции» [1, с. 20-21].

«Хлебная монополия, хлебная карточка, всеобщая трудовая повинность является в руках пролетарского государства, в руках полновластных советов самым могучим средством учета и контроля. Это средство контроля и принуждения к труду послышало законов контента и его гильотины. Гильотина только заглушала, только слагывала активное со-

противление. НАМ ЭТОГО МАЛО. Нам надо не только загнать капиталистов в том смысле, чтобы чувствовать всевластие пролетарского государства и забыть думать об активном сопротивлении ему. Нам надо сломать и пассивное, несомненно, еще более опасное и вредное сопротивление. Нам надо не только сломать какое-либо сопротивление. Нам надо заставить работать в новых организационных государственных рамках. И мы имеем средство для этого... Это средство — хлебная монополия, хлебная карточка, всеобщая трудовая повинность» [1, с. 18-19].

У результаті ліквідації монополії, запроваджені «партиєю нового типу», 1918 р. у центральних районах Росії відбулося 245 великих селянських повстань. Більшовики створили штучний голод у Росії, перш ніж душити голодоморами Україну. На словах не ставилися завдання виморити голодом українських селян, а віддавали накази, спускалися плани ліквідації (у голодуючих місцевостях (для постачання міського населення, у столицях, на експорт), класової боротьби з «дрібнобуржуазною стихією», допомоги голодуючим у Поволжі тощо, тобто фактичне творення голодомору 1921-1923 рр. в Україні фіксувалося шляхом іншоназивання (інакомовлення) як публічне приховування справжніх намірів організаторів голоду — на відміну, скажімо, від погроз давним ідеям у Біблії винищити їх голодом і людодіством за непослух Богу. Це становить методологічну основу більшовицького генциду проти українського народу, а нині є ключем для розуміння специфіки запрограмованості та здійснення його. У поняття більшовицької термінології сам факт організованого голодомору не вваляється і розпалюється в нагальних «чергових завданнях радянської влади», що й засвідчує публічно-латентну (приховану) її природу.

Література
1. Бунин Игорь. Золото партии. Историческая хроника. — К.: СПб., 1999. — С. 5-106.
2. Винниченко В. В. Возрождения нации (история украинской революции. Март 1917 — декабрь 1919 г.). — К.: Видень, 1920. — С. 133-328.
3. Мовчан О. М. Перший голод в Радянській Україні (1921-1923 рр.) // О. М. Веселова, В. І. Марочко, О. М. Мовчан. Голодомори в Україні. 1921-1923, 1932-1933, 1946-1947. — К.: Нью-Йорк, 2000. — С. 16-82.
4. Скоропадський Павло. Спогади. Кінець 1917 — грудень 1918. — К.: Філадельфія, 1995. — С. 47-378.

Тема 5. На шляху до голодомору: терор і створення штучного дефіциту (2 год.)

Колінальний статус УСРР: рішення VIII конференції РКП(б) (грудень 1919 р.) зберегти основні принципи радянської розкладкової політики ліквідації голоду. Масова відмова селян засівати зерном площі у Чернігівській, Харківській, Полтавській губерніях, де активно виконувався план ліквідації голоду. Суцільна конфіскація зерна та іншої сільськогосподарської продукції в Україні і збройний опір селянства. Провал продрозкладки в першій половині 1920 р. і «кризави» успіху її у другій половині завдяки регулярній армії та ЧОНу. Закон про примусове визначення державою посівних площ для кожного селянського господарства, ухвалений VIII Всесоюзним з'їздом Рад (грудень 1920 р.), і нові селянські повстання та заворушення в армії.

Організація голодомору: рішення більшовицького уряду про продподаток і цілковите вилучення зерна в українському селі. Ліквідація політики ліквідації голоду у першій половині 1921 р.: «продживлення» і зростання обсягу відправ-

3. Слово. — 1991. — № 4.

Тема 4. Поразка національно-визвольних змагань 1917-1921 рр. як передумова першого голоду 1921-1923 рр. в Україні (2 год.)

Наступ більшовиків під командуванням М. Криленка на Україну 10 грудня 1917 р. і створення бу- тафорної УСРР. Нездатність уряду УНР дати належну відсіч окупації. Більшовицький терор: трагедія під Крутами і винищення 6 тисяч киян-українців. Російсько-українська війна, спровокована більшовиками.

Повоєнна руйна: занепад продуктивних сил в Україні після Першої світової війни і зменшення врожайності сільськогосподарських культур.

Радянська влада в Україні у 1919 р. «Соціалістичні перетворення»: так

леного хліба до російських «червоних столиць». Телефонний наказ секретаря ЦК РКП(б) В. Молотова українському ЦК та Укрнаркому про «відправити в розпорядження Наркомпрод РСФРР 40 мільйонів травня не менше 40 маршрутів, переважно з хлібом» [1, с. 22]. Панічна телеграма Миколаївського губвиконкому до Харкова від 22 червня 1921 р.: «Залишаються тоді без постачання дві дивізії і все населення губернії» [1, с. 23].

Література
1. Веселова О. М., Марочко В. І., Мовчан О. М. Голодомори в Україні. 1921-1923, 1932-1933, 1946-1947. — К.: Нью-Йорк, 2000.

Тема 6. Керівництво РКП(б) і РНК — організатор голоду 1921-1923 рр. в Україні (2 год.)

Грабінницький завдання

продрозкладки для України з урожаю 1921 року і реальна неможливість виконати їх.

Рішення політбюро ЦК КП(б)У «гарантувати продподатку 100 мільйонів пудів хліба реальних плюс 20 мільйонів пудів за податок і 10 мільйонів пудів за товарообмін» і затвердження його політбюро ЦК РКП(б) 29 липня 1921 р. Фантастичні податкові завдання, ухвалені під тиском кремльських керівників для п'яти невражних українських губерній, доповідна записка Р. Раковського В. Леніну від 15 січня 1922 р.: «...за кошторисом т. Попова Александровського (Запорізька. — Авт.) губ. повинна була дати 8679 тис. (пудів) продподатку, тоді, як виявилось, що весь валовий збір Олександрівської губ. дорівнює 6100 тис. пудів хліба, і що ми, не враховуючи на найсуворіший тиск, на взяття сотень заложників, не змогли зібрати 255 тис. пудів хліба, іншими словами, в 32 рази менше, ніж казав Попов... У Донецькій губ. т. Попов запропонував зібрати 6530 тис. пудів хліба, проте Донецька губ. дала всього 1120 тис. (пудів).

3 Миколаївської губ. т. Попов вимагав 11 254 тис. пудів хліба, вона дала всього 1040 тис. пудів. 3 Одеської губ. т. Попов вимагав 1293,2 тис. пудів, а Одеська губ. дала всього 389 тис. пудів хліба. 3 Катеринославської губ. він вимагав 2404 тис. пудів хліба, вона дала 842 тис. пудів хліба» [1, с. 26-27].

Вивезення з невражних українських областей 27 мільйонів зерна до РСФРР на шкідливу корінькову населенню як факт позакономірного примусу.

Форми більшовицького терору проти українських селян і всіх українців: — розпалювання соціальної ворожнечі на селі шляхом залучення менш заможних до вилучення хліба в більш заможних і винагородження їх часткою реквізованих надходжень, а в разі несприятливих сільських податкових комісіях — позбавлення таких комнезав «наслідної, продовольчої допомоги від держави»;

— «кругова порука»: «Взяти в кожній волості від 15 до 25 чолівських заложників із куркульської і середняцької населення.

У випадку, якщо яке-небудь село відмовляється дати підписку про кругову відповідальність або ж, давши підписку про виконання продподатку у 48-годинний строк, із плинном часу продподаток не буде виконаний, такі села будуть оголошені ворогами радянської влади. Половина заложників буде засуджена аж до використання вищої міри покарання — розстрілу, після чого буде взята друга група. Всю наявність зернохліба і зернофуражу, не дотримуючись цифр податку, який належить у господарствах, на котрі поширюється колективна відповідальність, буде конфісковано» [1, с. 30];

— пропозиція Ульянов-Леніна мобілізувати у Поволжі «молоду до армії у кількості близько 500 тис. штиків» і «розташувати ці 0,5 мільйона на Україні, щоб вони допомогли по-

діяльності ЦК Допгол ВУЦВК на врятування голодуючих Поволжя [1, с. 47].

Форми допомоги населенню невражних місцевостей РСФРР: «тихенько допомоги голодуючим» 26 вересня — 2 жовтня в радянських республіках, збирання пожертв, відрахування 4% щомісячної заробітної плати, не одноразове скорочення у врожайних губерніях продовольчого забезпечення для економії ресурсів тощо.

Боротьба в Україні та міжнародному рівні з політикою радянського уряду відновити хлібний експорт — 13,5 мільйонів пудів зерна з урожаю 1922 р. «Бунт на колінах» — заява М. Скрипника у грудні 1921 р. на VI всеукраїнській конференції КП(б)У про голод в Україні і доповідь Д. Мануїльського «Голод і засів-

силити продроботу, будувати сугубо заінтересовані в ній, особливо якщо усвідомлюючи і почуваючи несправедливість ненажерливості багатих селян на Україні» (не реалізоване) [1, с. 30];

— використання збройної сили щодо селян згідно з постановою Ради з праці та оборони від 12 серпня 1921 р. про застосування надзвичайних заходів при вилученні продподатку, а також продовольчих дружин і воєнізованих ліквідаційних робітничих формувань.

Документи і матеріали масового терору. Терор голодом — докопаний метод боротьби з повстанською Україною: 21 липня 1921 р. на нараді в с. Ісаківка Таганрозького повіту в умовах наближення голоду й занепаду політичної активності селянства махновці відмовилися від рейду по донецьких і поволзьких степах і вирушили у вигнання.

Література
1. Веселова О. М., Марочко В. І., Мовчан О. М. Голодомори в Україні. 1921-1923, 1932-1933, 1946-1947. — К.: Нью-Йорк, 2000.

Тема 7. Роль керівництва КП(б)У в реалізації політики більшовицького уряду і спроби запобігання голоду 1921-1923 рр. в Україні (2 год.)

Заходи партійно-державного керівництва УСРР у червні 1921 р. у зв'язку з загрозою небезпечної посухи і використанні продовольчих ресурсів України на користь невражних місцевостей Росії. Крикливо-агітаційний характер загальноросійської кампанії допомоги голодним у Поволжі і цілковите ігнорування так само небезпечної голоду в Україні як свідчення свідомої політики московського більшовицького центру. Практика замовчування голоду в українських губерніях. Резолюція ЦК КП(б)У від 4 серпня 1921 р. з вказівкою губкомам під час проведення кампанії боротьби з голодом «розрізати заклики до боротьби з голодом у Росії від боротьби з голодом в Україні, де допомога районам, що постраждали від невражого, може бути цілком надана своїми губернськими або повітовими засобами», і спрямування

на кампанія». Постанова конференції про державну допомогу невражним губерніям України (Запорізькій, Катеринославській і Донецькій) в розмірі 6 мільйонів пудів, що змусило ЦК РКП(б) визнати голод в Україні і припинити заперечувати проти спрямування частки її продовольчих ресурсів у голодуючі місцевості. VI Всеукраїнський з'їзд Рад про надання державної насіннєвої і неадаптованої допомоги селянам невражних українських губерній. Рішення Всеукраїнського з'їзду комітетів і комісій допомоги голодуючим щодо регулювання продовольчого забезпечення голодуючих в Україні і нечинності його без ухвали Всесоюзного з'їзду та затвердження урядом УСРР. Постанова Раднаркому УСРР від 14 січня 1922 р. про визнання невражних губерній УСРР і зняття блокади політбюро ЦК КП(б)У з інформації про голод. Декларативне визнання голоду: не всі невражні райони набули статусу голодуючих, а ті, які набули, не одержали таких пільг, як у Росії. Продовження практики сплати податку після прийняття декрету про послаблення податкового тиску і вилучення продовольчих запасів у невражних районах. Відхилення ВУЦВК клопотання Кременчуцького губвиконкому щодо визнання голодуючих невражних волостей губерній та неспроможності самого заступника голови РНК УСРР і командуючого збройними силами України та Криму М. Фрунзе припинити злочинну продкампанію у голодуючому Балтському повіті на Одещині в березні 1922 р. як хрестоматійні свідчення цілеспрямованої голодоморної політики більшовиків. Клопотання голови ВУЦВК Г. Петровського від 16 та 24 травня 1922 р. щодо припинення допомоги невражним місцевостям РСФРР у зв'язку з посиленням голоду та фактичне звинувачення ним московського центру в організації голоду в Україні. Вимоги Г. Петровського до ВУЦВК в листі від 1 червня 1922 р. про відкриття України від продовольчого постачання Поволжя.

Література
В. І. Веселова О. М., Марочко В. І., Мовчан О. М. Голодомори в Україні. 1921–1923, 1932–1933, 1946–1947. — К.; Нью-Йорк, 2000.

Тема 8. Від руко-творного голодомору до духовного терору. Масштаби і жертви голоду 1921–1923 рр. Вилучення церковних цінностей (2 год.)

Херсонський повіт Одеської та Гуляй-Пільський повіт Запорізької губерній — епіцентри лихоліття: перші випадки голодної смерті, зареєстровані на початку жовтня 1921 р., масове вимирання людей — на початку 1922 р. Інформація Генічеського повітового комітету Запорізької губкомії голодуючих на початку березня 1922 р.: «Зараз, коли цей голод виріс до жаків, ми не маємо нічого в теперішній момент; в

ринославської губернії ради захисту дітей до Центральної комісії при ВУЦВК (про становище дітей на Катеринославщині). Так звана поволзька лінія боротьби з голодом в Україні згідно з офіційною запискою секретаря ЦК Доггол М. Сироти — до літа 1922 р.

Демографічні наслідки голоду. Зростання смертності населення. Окремі дані про кількість жертв голоду за розрахунками Наркомздоров'я (47,5 тис. чол. до осені 1921 р.), ЦК Доггол ВУЦВК (37,7 тис. чол. у Миколаївській губ. з січня до жовтня 1922 р., 40% у Харкові), 70% немовлят у 1922 р.

Восени 1922 р. на півдні голодувало 2 млн дітей, з них 700 тис. загрожувала смертю від голоду. Хроніка голодомору за повідомленнями київської газети «Більшовик» у січні–березні 1923 р.

іноземної допомоги Україні і Росії. Спроби російського радянського уряду припинити іноземну допомогу голодуючим в Україні і спрямувати її в РСФРР. Блокування російською делегацією інформації про голод в Україні на міжнародному з'їзді комітетів і комісій Доггол у 1922 р. Допомога голодуючим в Україні (383 тис. пайків «Мікробдопу», 12,2 млн пайків місії Фрітхофа Нансена, 180,9 млн пайків АРА та ін.) і порятунком сотень тисяч приречених на смерть. Масштаби допомоги: забезпечення харчуванням улітку 1922 р. 1,8 млн жителів невожатих місцевостей України, завезення в Українську СРР 2,3 млн пудів продовольства, завезення до квітня 1923 р. 250 тис. кіс, 100 пудів, 428 жовтків, 100 сортувалок та ін. Таврування іноземної допомоги більшовицько-радянською

компанія монополістів, яка захопила в руки хлібні операції у країні. Такої компанії не було... Подейкували про вивезення хліба в Португалію, то до Швейцарії, то на острови Джерсей та Гернсей; в останньому випадку — з метою зворотного вивезення його, коли дорожнеча досягне високої точки. Подібної системи не було... Жодних «пекельних машин» ці факти під собою не мали... випадки вивезення ставали відомими громадськості у вигляді неслухняних чутків... Отже, Pacte de Famine не існував як організоване урядом товариство з метою спекуляції на народному голоді» [1, с. 295–297].

Міркування на підставі тоталітарного досвіду XX ст. і організованих голодоморів в Україні: заплянування у XVIII ст. французького суспільства голодною смертю, нібито спланованою монархічним урядом за участі короля, маємо розглядати як професійно підготовлену і тривалу в часі фальсифікацію, а не «фантазію на вірну тему», з багатоплановою метою підірвати основ монархії, цілеспрямованого та контролюваного (моніторингу) громадської думки методами поширення чутків до революції 1789 р., а після скинення короля — масованою обробкою свідомості з допомогою «вірної преси», історичної науки, літератури та мистецтва, що перекладає міст до школи брутальної пропаганди у XX ст. і дає ключ для розуміння, яким саме чином потрапляли під тотальний контроль наука, преса і загалом гуманітарна сфера у західних демократіях. У середині XIX ст. ця суспільна провокація ще підживлювалась і розвивалась у жанрах історіографії, белетристики, драми й уводила в оману Францію і весь світ.

Об'єктивно, з позиції набутого історичного досвіду, такий характер творення отруйно-злої неправди в житті, цинічне відстав статут Товариства Малисє і хотів повідомити про нього руанському парламенту. Його схопили, і він умиє зник. Знайшли його аж через 22 роки потім, 14 липня 1789 р. в Бастилі! [1, с. 258].

Антимонархістська тема голоду у французькій літературі та мистецтві. Історична драма у 5 актах Поля Фюше та Елі Берте на театральній сцені в 1839 р. Промовиста сцена зльнення Ле-Преве після 20 років ув'язнення в Бастилі 14 липня 1789 р.

Видання у 1847 р. роману Берте у двох томах Pacte de Famine.

Поширення перекопання до 80-х років XIX ст. у французькому суспільстві в існуванні Товариства голодовки.

«Онауковлення» цього перекопання в історії Франції Анрі Мартена (т. XVI, с. 245) і заперечення звинувачення короля Людовика XVI та його міністрів французькими істориками Біолле та Боре в середині 80-х років XIX ст.

Дослідження походження легенди про Товариство голодовки російським та українським ученим Георгієм Афанасьєвим (1848–1925) і доповідь його на XIII засіданні Історичного товариства при Петербурзькому університеті 29 листопада 1890 р. Висновки дослідника: «Говорили, що існує урядова

більшовицьку 20-тіроки і кінець НЕПУ в Україні (2 год.)

Нова економічна політика (НЕП): свобода ринкових відносин. Вільне підприємництво, торгівля, зростання товарного виробництва. Земельний передел на початку 20-х років і «кооперація знизу» у процесі відродження села (сприяті, спілки). Роль добровільних земельних товариств: 40% кооперованих посівних площ в Українській СРР.

Роль і місце кооперування в українській народній культурі: у сім'ї (родині, роду), сільській громаді, суспільстві. Функції індивідуалізму і взаємодопомоги: традиційний розподіл спадщини між дітьми і життя одією родиною в українстві. Толоки на селі, спілки взаємодопомоги на еміграції — кооперування на рівні сільської і етнічної громад (суспільства).

Народна мораль (виховані чесноти) на сторожі власності і руйнування її основ у так звані революції 1905 і 1917 року: традиційна чесність і зазіхання на чуже та погроми поміщицьких маєтків за намовою так званого соціалістичного (соціал-демократичного) руху.

«...То, що добуто усилення людськими при данних умовах хозяйственной жизни, т. е. двимаясь собственностью, вообще в мировоззрении сельского люда считается неприкосновенною... Собственность оберегается здесь в сущности правовым воззрением крестьянской массы...» [2, с. 24–25].

Кооперативний рух у 1917–1922 рр. у місцях компактного проживання українців на Далекому Сході як передумова політичної консолідації нації — економічна підоснова творення української держави (у формі автономії) на Зеленому Кілі в Росії.

«За час 1918–1921 рр. українське населення Далекого Сходу розвинуло цілу мережу міцних кооперативних організацій, наразі у Хабаровській й Свободному, поряд із загальними кооперативами, в яких головну роль брали українці, існували національні кооперативні організації, а власне: в Хабаровській «Запорожець» та в Свободному «Хлібороб».

...Українці грали видатну роль у кооперативній життєвій країні. Правильні кооперативні майже всюди складались з українців як найбільш ініціативних і енергійних... Внаслідок великої активності українців в кооперативному житті кооперативні з'їзди на Далекому Сході носили українсько-фільський характер...» [3, с. 16–19].

Можливі обсири розподілу землі за розрахунками гетьмана Павла Скоропадського і його програма земельної реформи в Україні.

Зернова проблема в Україні в 1927 р. Ідея суцільної колективізації у висловлюваннях Й. Сталіна та В. Молотова у грудні 1927 р. Курс на соціалізм у селі — повернення до продрозкладки в січні 1928 р.

З'їзд Рад СРСР: перший п'ятирічний план будівництва соціалізму. Курс на індустріалізацію, електрифікацію, колективізацію. Хліб для індустріалізації. Колективізація масова і суцільна. Фактичне усування власності: особисте стало колективним. Повея районів суцільної колективізації у 1929

р. — повернення до терору економічного.

Література
1. Навіт Павло. Українська Голгофа. Годові 20–30-ті роки // Голодомори в підрадянській Україні — К.; Львів; Нью-Йорк, 2003. — С. 5–22.

2. Рильський Фадей. К. історію українського народного мировоззрення. — К., 1903.

3. Світ Іван. Український Далекий Схід. Кооперація в Зелений Україн // Україна. — 1992. — № 4. — С. 16–19.

4. Скоропадський Павло. Спогади. — К.; Філадельфія, 1995. — С. 176–177, 282–287.

Тема 11. «Розкуркулювання» заможних селян і колективізація — більшовицьке винищення стану селянства (2 год.)

Колективізація як примус, а не волевиявлення. Економічні й духовні хибі більшовицького «кооперування» під орудою «кєрівної і спрямовуючої» з метою підпорядкування селянської волітиці та знищення «дрібнобуржуазної стихії». Заможні селяни («куркулі»), наприклад 20-х років XX ст. — найорганізованіші і найбездарніші хлібороби, які збагачились власною працею після земельного переделу на початку 20-х років. «Розкуркулювання» і депортації за колективізацією — боротьба з предковичною ініціативою в народі і національним характером українців.

Теза Й. Сталіна про загострення так званої класової боротьби і початок широкомасштабного наступу на селянство. Постанова Раднаркому УСРР від 15 серпня 1929 р. «Про ознаки куркульських господарств, на які ширяться правила Кодексу законів про працю УСРР». Визначення «куркульського господарства» (млин, олійниця, крупорушка, наймана праця, давання в оренду машин з механічними двигунами, прибуток не менше 1500 крб.). Сталінська установка XVI з'їзду ВКП(б) у червні 1930 р. на соціально-політичний терор: «Ви можете арештувати й вислати десятки і сотні тисяч куркулів». 200 тисяч розкуркулених у 1930–1933 рр. селянських сімей в Україні. Терористичний характер організації і проведення «розкуркулювання» на місцях (у с. Королівка Фастівського району Київської області *сплиски для розкуркулення підготували за кілька годин і телеграфували для керівництва: «Готово. Давайте розпорядження, куди відправляти»* [1, с. 90]. Атмосфера державного терору і психологія тероризованого народу.

Суцільна колективізація восени 1929 р. і її згубні наслідки: ліквідація приватної власності — основні селянського господарювання. Результати «великого переформу»: масовий падіж поголів'я худоби (за роки колективізації в Україні зменшилося вдвічі, у подвірному користуванні — у 8 разів), 4,5 млн селян виявились незайнятими у виробництві; зменшення валових зборів зерна — 22,9 млн т (хлібозаготівлі) — 7,8 млн т у 1930 р., 17,6 млн т (6,9 млн т. хлібозаготівлі) у 1931 р., 12,8 млн т (7 млн т хлібозаготівлі) у 1932 р. та ін.

Зростання антиколгоспного руху у відповідь на суцільну колективізацію і стаття Й. Сталіна «Запаморочення від успіхів» у газеті «Правда» (1929).

(1918181117
12 8-10 2005.)

ПЕРСОНАЛ
№17

У XX СТОЛІТТІ

кожній волості нашого повіту спостерігається щоденна голодна смерть... Вимирають щоденно 10–15 чоловік, але з кожним днем це число збільшується...» [1, с. 38].

Харчові сурогати, м'ясо кішок і собак — їжа в невожатих місцевостях.

Голод серед дітей. Матеріали ізоляційного пункту на Балашовському вокзалі у Харкові. Свідчення про голод на Луганщині виходять зі ст. Родаков Олександра Ляшка — голови Ради Міністрів УСРР у 1927–1928 рр. Голод серед робітників, службовців, членів партії та партійних працівників. Звіт травневої (1922 р.) сесії ВУЦВК: «В цілому ряді місцевостей голод торкнувся робітничого класу. Тут мова йде не тільки про голод, а й про фізичне вимирання робітників...» [1, с. 39]. Регулярне продовольче забезпечення шахтарів Донбасу: утворення в жовтні 1921 р. тримісячного продовольчого фонду. Статистика голоду за даними: Наркомату охорони здоров'я (1,4 млн чол. у березні 1922 р.); ЦК Доггол ВУЦВК (3,2 млн голодуючих у березні 1922–1933, 1946–1947. — К.; Нью-Йорк, 2000.

2. Ляшко А. П. Путь выживания. Трилогия. — К., 1997. — Испытание голодом. — С. 34–44.

Тема 9. Спротив більшовицько-радянського керівництва іноземній допомозі голодуючим і спроба пошуку «урядового розбю» у світовій історії (2 год.)

Негативне ставлення В. Леніна до надання допомоги «імперіалістичною буржуазією». Угоди Х. Раковського з менонітами, місією Нансена, Американською адміністрацією допомоги (ААП, АРА) і перешкоди до їх реалізації, аби зосередити допомогу в Російській Федерації. Рішення Центральної комісії допомоги голодуючим при ВУЦВК від 15 лютого. Спроба голови ВУЦВК Г. Петровського «опротестувати в ЦК РКП(б) постанову ЦК Доггол РСФРР». Бездіяльність і бюрократизм чиновників в Україні як методи саботажу іноземної допомоги голодуючим. Лист наркомів Д. Мануйльському від представника ААП Філіпа Матоса від 28 січня 1921 р. Нерівноцінність

владою та звинувачення рятівників у шпигунській діяльності.

Легендарна історія так званого урядового розбю у Франції. Виступ під час буржуазної революції 1789 р. часопису Moniteur Universel (1789, № 57, 58) зі звинуваченням французької монархії у спекуляції хлібом, запровадженні хлібної монополії та доведенні французького селянства до голодного стану: «Сказати б, що хмар розбійників спустилася на державу, аби поділити її, але цими розбійниками були сам уряд і його агенти». Фабула легенди про створення за участі короля Товариства голодовки.

Характер творення образу безстрашного борця за народну справу Ле-Преве: «Не зовсім безпечно було надто близько придиватися до цих нечистих справ. Один добродій Ле-Преве де Бомон дістав статут Товариства Малисє і хотів повідомити про нього руанському парламенту. Його схопили, і він умиє зник. Знайшли його аж через 22 роки потім, 14 липня 1789 р. в Бастилі! [1, с. 258].

Антимонархістська тема голоду у французькій літературі та мистецтві. Історична драма у 5 актах Поля Фюше та Елі Берте на театральній сцені в 1839 р. Промовиста сцена зльнення Ле-Преве після 20 років ув'язнення в Бастилі 14 липня 1789 р.

Видання у 1847 р. роману Берте у двох томах Pacte de Famine.

Поширення перекопання до 80-х років XIX ст. у французькому суспільстві в існуванні Товариства голодовки.

«Онауковлення» цього перекопання в історії Франції Анрі Мартена (т. XVI, с. 245) і заперечення звинувачення короля Людовика XVI та його міністрів французькими істориками Біолле та Боре в середині 80-х років XIX ст.

Дослідження походження легенди про Товариство голодовки російським та українським ученим Георгієм Афанасьєвим (1848–1925) і доповідь його на XIII засіданні Історичного товариства при Петербурзькому університеті 29 листопада 1890 р. Висновки дослідника: «Говорили, що існує урядова